

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Зміст

- 1 - Мороз	9
- 2 - Дівич-вечір	23
- 3 - За Клем і Джорджі.	34
- 4 - Крадіжка	44
- 5 - Відмички і замки	56
- 6 - Гра з картами.	64
- 7 - Півчі	77
- 8 - Таємничі вечори.	87
- 9 - Невидимий противник.	103
- 10 - Беззаперечні умовляння	111
- 11 - Док Голістоун	123
- 12 - Медді	139
- 13 - Емпоріум	146
- 14 - Ласі шматочки.	164
- 15 - Омела і гостролист	184
- 16 - Важливість гарного водопроводу	196
- 17 - Ковчег.	207

- 18 - Самітник і журавель	215
- 19 - Перо-локус	226
- 20 - Надто нормально	235
- 21 - Розмова з дівчатами	252
- 22 - Фортеці й піротехніка	269
- 23 - Підозрюваний	289
- 24 - Винні традиції!	302
- 25 - Святий у коридорах	312
- 26 - Укриття	330
- 27 - Люсія і череп	341
- 28 - Хибні припущення	354
- 29 - Летючі карти	368
- 30 - Ще кілька підозрюваних	383
- 31 - Костолом	395
- 32 - Дива в лісі	409
- 33 - У місячному світлі	418
- 34 - Усе таємне стає явним	421
- 35 - Таємний скарб Вайолет Кросс	435
- 36 - Сніг	449
Подяки	467

~ | ~

Мороз

Мороз був чи не найгірший. Наче обіцянка, яка насправді була порожньою. Наче печиво, недостатньо вкрите глазур'ю, наче тост, поганенько змащений вершковим маслом. Наче велике антикварне дзеркало в позолоченій рамі з батьківської спальні: здалека блискуче і прекрасне, але якщо підійти достатньо близько, то можна побачити стару звичайнісіньку деревину, яка визирає з-під золотої фарби. Мороз, принаймні тоді, коли хотілося снігу, був таким же невтїшним, яким мало право бути що завгодно в цьому світі — припускаючи, що ви вважаєте, що речі мають право розчаровувати. Майло Пайн тієї миті такої щедрості не відчував.

Він став навколішки і сперся на підвіконня одного з двох напівкруглих вікон будинку, критично роздивляючись двір у кружечок із чистого скла посередині білої, вкритої памороззю шибки. Біля його коліна лежали забуті англо-мандаринський словник і зошит. Треба зізнатися, це видовище справді було доволі вражаюче. Мороз ідеально імітував сніг, а оскільки температура надворі була страшенно низька, це тривало цілий день. Також він переконливо хрустів під ногами, що було приємним доповненням до хмаринок, які з'являлися у повітрі з кожним видихом хлопчика, коли він перетинав галявину після останнього навчального дня у школі, прямуючи до великого старого готелю, який він з батьками називав своїм домом. Але це був не сніг, і гіршу ситуацію годі було й уявити.

Чудово. Роздратування через погоду було те, що треба: воно утримувало хлопчика від думок про інші речі, які він не хотів підіймати з глибин своєї свідомості і які щосили намагався ігнорувати.

Його мама сіла на диванчик із високою спинкою позаду нього і простягла паруючу чашку.

— Хочеш про це поговорити?

— Ненавиджу мороз, — промовив Майло таким тоном, завдяки якому, як він сподівався, мама і припустити б не змогла, що його насправді непокоїть не погода.

Наближалися сутінки, і він бачив мамине відображення у віконному склі. Вираз її обличчя був водночас незворушним і задумливим, наче вона отримала повідомлення і міркувала, чи розповідати йому про це. Утім, скло було старе, хвилясте і нерівне, тож, можливо, це було просто кумедне викривлення її обличчя. Він розвернувся й узяв чашку.

Поверх гарячого шоколаду був неймовірно товстий шар збитих вершків, які, як він чув приблизно десять хвилин тому, приготувала місіс Каравей, кухарка готелю. Вершки були посипані шматочками розкришеної карамельної тростини^{*} — ймовірно, це зробила мама. Він наважився глянути на неї... вона точно знала, що його засмучувала не погода. Вона просто вичікувала. Що ж, він теж може зіграти в цю гру.

— Дякую, — промовив хлопчик і рішуче розвернувся назад до вікна.

— Перший гарячий шоколад зимових канікул. — Місіс Пайн підняла свій кухоль. — Будьмо.

— Будьмо.

Поки вони потягували напій, на сходах почулися кроки. Майло неохоче розвернувся і подивився через материне плече у напрямку, звідки линули звуки. Перший поверх готелю був великий і просторий, одна кімната перетікала в іншу, і зі свого місця Майло міг бачити майже увесь поверх.

— Коли він їде? — спитав хлопчик, дивлячись на підніжжя сходів по той бік їдальні.

— Завтра. Ймовірно, — тихо промовила місіс Пайн. Потім вона розвернулася до молодика, який з'явився на нижній сходинці, з олівцем за вухом і перекошеними окулярами на носі. — Напої на плиті, якщо ви на сьогодні закінчили, містере Сайбак.

Еммет Сайбак, їхній єдиний гість, радісно зітхнув.

— Я міг би залишитися тут назавжди. Неймовірне місце.

— Що ж, ми раді, що вам у нас подобається.

— До речі про це, місіс Пі.

^{*} Традиційна цукерка на різдвяні свята. (Тут і далі примітки перекладачки).